

CLARÍ

PORTAVEU DE LES GARRIGUES

SURT CADA QUINZE DIES

Any I

GRANADELLA 26 DE FEBRER DE 1933

Número 4

Ciutat... atracció, follia, precipici!

Ciutat...! Paraula màgica, fantasmagòrica que inclou dintre seu el tòpic fatídic d'una atracció pels cors joves, pels esperits sodollats d'idealismes materials. Dinamisme estrepitos; Sorolls discordants que arrebolen l'ànim i l'entusiasme fins al paroxisme. Salutacions de «KLAXON». Veus suggestives..... rialles estrepitoses..... fosc en mig de llum; sura la personalitat en el cercle d'amics. però..... al redós son desconeguts.

A la nit, l'ampla avinguda deserta..... solitud i tenebres, elements de complicitat a les vexacions passionals i estridències del lliure albir.

Els neòfits, freturosos de sensacions noves s'hi endintzen... els veterans s'hi ajeuen lassos, sense esperit d'aventura però amb intent de buscar morbosament satisfacció als seus sentits.

L'esperit del jovent s'apodera d'aquesta follia..... El torbellí de les multituds..... l'ànsia dels plaers..... els espectacles lluminosos..... l'afany de glòria..... el desig d'estimar..... tot ho inclou la màgica paraula..... ¡CIUTAT!

Hom camina..... i lletres d'un roig vivíssim l'atreuen amb combinacions cubistes d'estètica moderna..... més lletres combinant noms suggestius es fonen i sorgeixen novament amb ritme acullidor i diabòlic, DANTZINC.. ! MUSIC-HALL.....! JAZZ-BAND.....! Oh Ciutat!

I, corrent com un atleta que sent pujà per a arribar a la fi, s'hi llença amb els braços oberts en forma de creu....! quina paradoxal!

I riu, i gosa, i disfruta, i tota la seva vida s'inclou en la brivació sorollosa de les estupideses servilment aplaudides; la pruja de significació, de surar, de sortir de la vulgaritat l'anima a portar a terme absurditats que en fons del seu «jo» s'hi fa censura; quan acumulats els fets la consciència l'hi en fa retret, fuig de la solitud per la por intintiva de trobar-se asimiteix; enfondra les facultats anímiques per a saturar-se del goig dels sentits. ¡Per què, home, t'empenyes en fer-te bèstia!....

Ha passat ja, el període àlgid del desbocament dels sentits. No hi ha cap sensació nova per a ell, ho ha tastat tot..... bó i dolent tot ho ha viscut....! Per damunt de lo bó, hi lliscà suaument sense agafar-s'hi, dins lo dolent s'hi endintzà potser inconscienment, més, hi trobà complaença morbosa i hi romangué. Ara, resta abatut d'esperit i malalt de cos; físicament ben destroçat, moralment mort.

Totes les esperances de la Ciutat sent desvaneixer, fins aquella la més noble, la d'estimar. Busca i troba çó que ell considera i s'imagina la màxima felicitat; aconse-

Redacció i Administració, Guimerà, 2 - PREU 20 CÉNTIMS